

[Niels Frederiksen.]

bede det høje Tings Medlemmer om at fæstne sig ved det, der forelsaas, nemlig at vi foreslaar at nedskrive Gælden til det Punkt, hvor der ikke længere er Pantesikkerhed. Man vil altsaa prøve paa at faa den Gæld, der i Virkeligheden er tabt, nedskrevet ved en Haandsrækning fra Statens Side og faa Gældsforholdet ordnet paa en saadan Maade, at der hverken sker Uret overfor Kreditor eller Debitor.

Jeg maa igen tilbagevise den højtærede Ministers Bemærkning om, at vi vide ikke, hvad vi gøre. Vi har virkelig meget nøje overvejet Virkningerne baade med Hensyn til Realkredit og til fremtidige Kreditmuligheder for det danske Landbrug, da vi udformede vort Forslag. Og det er ogsaa saa meget mere beklageligt, som den højtærede Ministers Departementschef i dette Tilfælde altsaa heller ikke ved, hvad han gør, naar Departementschefen foreslaar en Ordning som den her foreslaaede.

Saa siger den højtærede Landbrugsminister, at vi er meget rundhaandede med Statens Penge. I Forhold til den Vanskelighed, man søger at afhjælpe, forekommer det mig ikke, man kan sige, at Statsmagten som saadan er rundhaandet ved at gaa ind i en Risiko, der maaske kan komme til at dreje sig højst om et Beløb paa en 16—17 Millioner. Jeg synes ikke, at den højtærede Minister har Ret i at bruge en saadan Karakteristik, thi paa andre Omraader har man fra Rigsdagens Side været langt mere rundhaandet, naar det gjaldt om, at Staten skulde gaa ind i en Risiko, som Skatteyderne kommer til at bære i det lange Løb.

Her staar vi overfor Forhold, der er skabt af Krisen, erhvervsmæssigt og gældsmæssigt, for Landets Hovederhverv paa en saadan Maade, at Lovgivningsmagten og Rigsdagen ikke kan siges at være fri for et Medansvar. Jeg synes derfor ikke, man med Rette kan rette den Bebrejdelse mod os. Vi staar ganske vist her for at varetage Statskassens og Skatteydernes Interesser, men vi staar ogsaa med et Medansvar overfor det Erhvervsliv, der til syvende og sidst skal udrede de Statsindtægter, der skal dække Statshusholdningens Udgifter i det lange Løb. Naar Rigsdagen er medansvarlig i de Vanskeligheder, der findes paa dette Omraade, forekommer det mig, at man med fuldt Ansvar for Statshusholdningen og Erhvervslivet, ligestillede med hinanden, kan gaa ind paa en Lovgivning som den, vi her foreslaar.

Den ærede Ordfører sagde, at vi skærer en Snes Paragraffer af Forslaget den ene

Gang efter den anden, og alligevel er der saa meget tilbage, at vi kan blive ved at fremsætte det. Jeg skal dertil sige, at jeg vil ønske, at det ikke bliver nødvendigt at fremsætte et Forslag som det af os her forelagte igen, og at vi i Landbruget maa opleve en Forbedring af Tilstanden, der bekræfter, at vi har taget fejl. Jeg er dog ganske overbevist om, at det modsatte vil blive Tilfældet, at de Vanskeligheder, der gældsmæssigt og erhvervsmæssigt ligger i Øgelsen af Gælden, ogsaa den løse, vil bekræfte vort Forslags Rigtighed og være en Begrundelse for paa ny at fremsætte det Forslag, der i Dag bliver stemt ned.

Saa har jeg endnu et Par Bemærkninger til den højtærede Minister om Statshusmændenes Gældsforhold. Jeg er ganske enig med den højtærede Landbrugsminister i, at det er en farlig Vej at gaa at give Statshusmændene en Særstilling, og det er ogsaa uberettiget at gøre det, men jeg tror, der er eet Omraade, hvor man kan benytte den Lov, der vel nu bliver vedtaget, paa en for Statshusmændene heldig Maade. Det er, hvis man fra Finansministeriets og Landbrugsministeriets Side ved Gældsforholdets Ordning overfor Statshusmændene tager lempeligt paa de Restancebeløb, som vedkommende er kommet ind i, og hvor man fra Finansministeriets Side har givet Hensind allerede for 2—3 Terminer. Hvis man strengt og strikte vil overholde den Bestemmelse, at Staten har Fortrinsret for Restancer indtil 1 Aar, og kræve dette helt og fuldt udbetalt, inden man overhovedet gaar ind til en Gældsordning, vil det vanskeliggøre Forholdene i ganske overordentlig Grad.

Her vil jeg henstille, at man hellere tager konsekvent paa Tingene og fra Finansministeriets Side, hvis det af Undersøgelsen i det enkelte Tilfælde af de Forhandlinger, som Akkordudvalget fører med Kreditorerne, fremgaar, at vedkommende er en Mand, som baade kan og vil gøre sit Bedste for at bevare sit Hjem, stiller sig paa det Stade, at man tager hensynfuldt paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Restancerne helt og fuldt skal inddrives. Jeg er ganske sikker paa, at i det praktiske Liv ligger det saaledes, at man ved strikte at holde paa, at Staten skal have Vederlag for alt sit, meget ofte vil komme til at drive en Statshusmand bort fra Hjemmet med det Resultat, at der kommer en anden i Stedet, der ikke kommer til at sidde synderligt bedre i det. Der er her, forekommer det mig, Mulighed for at tage et personligt Hensyn, uden at man ved en